

[Enggaard.]

for den afvejning i befolkningen, som finder sted med hensyn til balancen i den samlede virkning af de lovforslag, vi behandler.

Derimod er jeg ikke enig med finansministeren, når han i betragtningerne omkring skatteloftet argumenterer ud fra det, som jo er kendt for os alle, at de, som sprænger skatteloftet, får den sidste del af deres kommuneskat betalt af staten — det ved vi godt — hvorved den fordeles på alle skatteyderne. Det var det svar, finansministeren efterlyste. Den sammenhæng kender vi alle, men vi ved også, at konsekvensen af, at en sådan sprængning af skatteloftet finder sted, er, at der kommer en politisk stillingtagen til selve det spørgsmål, at nu en større og større del af skatteyderne går imod skatteloftet. Den urimelighed, som finansministeren påpeger i det, er jo netop den ting, som i sig selv virker begrænsende for, at man får denne stadige vækst i trækprocenterne. Jeg tror derfor, at når vi kommer ned til realiteterne, også de politiske realiteter i det, så er finansministeren og jeg måske knap så uenige om den faktiske virkning af det.

Budgetministeren var inde på et svar på mit spørgsmål om skønnene over kildeskattens provenu og de andre ting, der indgår i finansplanerne. Det er rigtigt, at kildeskattens skøn er besværligt, og at kildeskatten i det hele taget er besværlig at have med at gøre også for budgetministeren, men mit spørgsmål gik egentlig lige så meget på, om der dog ikke fandtes metoder også i forbindelse med kildeskatten til en sikrere vurdering af, hvordan forløbet af disse ting egentlig er. Jeg tænker her på, at man ofte kan få det indtryk, at kildeskattemidlerne, hvad enten det nu er A-skat eller B-skat, restancer eller efterbetalinger, strømmer ind i en stadig strøm, og man registrerer summen af dem, men fordelingen, tempoet, som de går ind i, hvor meget styr har man i grunden på det? Kunne man ved en hensigtsmæssig kontoopdeling i kildeskattehuset opnå noget på de områder her, så budgetministeren fik

et bedre redskab i hænde til at kunne vejlede os andre i, hvordan udsigterne ville være? Som det er i øjeblikket, må jeg i hvert fald sige, som jeg gjorde i første omgang, er det ikke tilfredsstillende.

Jeg forstod bemærkningerne omkring finansårets flytning sådan, at ministeren var principiel tilhænger af, at man søgte at gøre det, men fremhævede nogle vanskeligheder, der for ham i første omgang bestod i, at det ville forudsætte, at folkettinget mødtes i sommerperioden til fremsættelsen og, forstod jeg, behandling af finanslovforslaget. Vel, det er et valg som så meget andet. Jeg vil mene, at de fordele, som er knyttet til en omlægning af finansåret, som jeg skitserede det, er så langt større end de beskedne ulemper, vi i en sådan situation pålægger folkettinget. Dér må folkettinget indordne sig under de hensyn, som i særlig grad vil gælde med hensyn til en større sikkerhed i budgetlægningen og med hensyn til, at vi har sikkerhed også i de økonomiske skøn og mindre afstand imellem budgetlægningsstidspunktet og det tidspunkt, hvor pengene forbruges. Jeg vil altså mene, at det var en ret tynd begrundelse, budgetministeren gav for, at det alligevel ikke rigtig skulle være realisabelt at flytte finansåret.

Det alvorligste i forbindelse med budgetministerens område er jo besparelserne, og det er gået op for os alle sammen efterhånden. Jeg efterlyste i mit første indlæg forklaringen på, at det skøn, vi alle indtil for nylig har regnet med i de to afsnit, de aftalte og de lineære besparelser, er blevet reduceret med mellem 400 og 500 mill. kr. Der er altså smuttet nogle besparelser af denne størrelsesorden ud mellem fingrene på budgetministeren. Jeg kender godt forklaringen på det. Jeg forstår budgetministeren, for han har det svært i forhold til sine kolleger, der naturligvis hver især søger at mindske disse besparelser mest muligt, men jeg må alligevel opfordre ministeren til at prøve at holde fingrene samlet og gentage sine bestræbelser i forhold til kollegerne på at nå op på det, som ministeren har stillet